

FLORENTIN PRUNIER BALLADÁJA

— Georges Duhamel. —

Hűsz hosszú napja tartja már magát,
Ott van mellette édesanyja is.

Florentin Prunier tartja magát,
Mert anyja nem akarja, hogy meghaljon.

Amint megtudta, hogy megsebesült,
Eljött az ősz szülőföld mélyről,

Eljött a dörgő országon keresztül,
Hol óriás sereg nyüzsög a sárban.

Kemény az arca is kemény kendő alatt,
És nem fél semmitől és senkitől.

Kosár van nála, benn tizenkét alma,
Frissen köpült vaj egy kicsiny bődönben.

* * *

Naphosszat ül, csak ül az ágy fejénél,
Ahol Florentin lassan haldokol.

A tüzrakás órájában jön el
S delírium órájáig marad.

Kicsit kimegy, ha azt mondják: «Eredj ki!»
És megcsapolják a szegény tüdőt.

Maradna, ha maradni kellene:
Mert bírja nézni a fiú sebeit.

Nem hallja tán a kiáltásokat,
Míg vár s cipője mélyen áll a vízben?

Úgy ül az ágynál, mint őrző kutya;
Már rég nem látta senki enni, inni.

Florentin sem bír most már enni és
A vaj ott sárgul meg a kis bődönben.

* * *

Gyökérszerűen megkínzott keze
Szorítja a fiú sovány kezét.

*Makacs-szívósan nézi a fehér
Arcot, amelyen gyöngyöz a verejték.*

*Látja nyakát a megfeszült inakkal,
Hol nedves hanggal jár a levegő.*

*Ő látja mindezt lángoló szemével,
Mely száraz és kemény, akár a kő.*

*Csak néz, csak néz, sosem sopánkodik:
Igy szokta meg, így érzi, hogy anya.*

*Szól a fiú: «A köhögés megöb».
Ő válaszol: «Tudod, hogy itt vagyok».*

*A fia szól: «Érzem, elpatkolok».
De ő: «Nem. Én nem akarom, fiam!»*

* * *

*És ellenállt húsz hosszú napon át
És édesanyja mindig nála volt,*

*Mint vén úszó, ki a tengerben is
Felszínen tartja gyöngye gyermekét.*

*Egy reggel, hogy nagyon ki volt merülve
A nem-tudom-hol töltött éjjelek*

*Miatt, feje egy percre leesett
S éppen csak egy kicsit elszundított:*

*Florentin Prunier meghalt nagyhirtelen
És zajtalan, hogy anyját föl ne keltse.*

Fordította: Hankiss János.